

Mirall trencat; Mercé Rodoreda

TEMA DEL LLIBRE

La idea central que l'autora ens descriu al llarg de la novel·la és el transcurs d'una saga familiar des de els seus orígens amb els seus petits secrets fins a la situació final que serà la seva pròpia destrucció causat durant un període de decadència.

La primera part hi ha la presentació dels personatges, els seus orígens com els de Teresa Goday Valldaura junt amb els seus secrets i els del seu marit, que l'autora només comparteix amb el lector. Els secrets dels que ens parlen es el fill desconegut per el primer marit de la senyora Teresa, Nicolau, i en general per la gent. Aquest primer marit serà un dels primers salts que farà Teresa per passa de ser una classe mitja, baixa a una alta i benestant. El secret de Valldaura serà un amor fort, i apassionat que acabarà amb el suïcidi de la seva estimada, cosa que el marcarà durant la seva vida. El personatge que naixerà i creixerà en aquesta primera part serà Sofia, filla de Teresa i Salvador. Sofia coneix a Eladi i poc temps abans de casar-se el seu pare mor, ella per respectar la mort del seu pare farà dos anys de dol d'entre els quals Eladi tindrà una amant amb la que passarà bones tardes i tindrà una filla, Maria. Sofia adoptarà a la Maria i donarà a llum dos nens més, en Ramon i en Jaume. L'escriptora també durant el primer acte ens anirà ambientant i descrivint el que serà l'escenari principal on transferirà la novel·la, la torre de Sant Gervasi.

La segona part l'autora es centrarà bàsicament en el caràcter psicològic dels personatges, les seves intimitats. La relació entre la Sofia i l' Eladi no funciona, Sofia utilitza a l' Eladi cada quant a ella li convé i mentre estant el té entretingut amb les minyones. La Maria i en Ramon sempre aniran molt junts com a germans, però serà una relació en la que es donarà a entendre que sembla que hi ha alguna cosa més, just en un moment inoportú apareix Jaume el petit, el que ho xerra tot, en l'aparició d'aquest moment inoportú en Ramon i la Maria decideixen jugar amb ell d'una manera més aviat malvada, es produeix un maltracta i un accident (cau amb el cap a l'aigua) que sense voler arriba a la mort de l'infant. La Maria i en Ramon creixen i se'n van a l'estiu de vacances amb uns amics, la senyoreta Rosa la seva minyona serà despatxada i com a venjança per tot el que li han fet de petits li explicarà al seu pare que la seva relació no es ni ha estat mai de germans si no d'alguna cosa més, en Ramon al saber la veritat se'n va de casa i la Maria es suïcida. Eladi desesperat per la mort de la seva estimada filla mor de tristesa i vellesa. La Teresa quedarà invalida de les cames i es morirà viva, només viurà dels records.

La tercera part durant la segona ja hi ha una petita decadència que donarà peu al desenllaç final que serà ja la destrucció de la casa i la família per complert, mor Teresa. L'esclat de la guerra serà un influent molt gran, la casa quedarà sota el poder dels militars, l'Armanda serà traslladada a viure en un pis i la Sofia es veurà obligada a viatjar al estranger, concretament Paris, però al final de la novel·la hi haurà un retrobament per casualitat dels tres personatges principals l' Armanda, en Ramon i la Sofia, les únics que sobreviuran.

Per tant la finalitat de l'obra és reflectir la història d'una família. I fer-ho com un mirall trencat, que reflecteix únicament fragments de vida. Cada personatge ens donarà només una visió parcial dels fets. La recomposició dels fets és el que ens permetrà accedir a la total

informació de la família.

ASPECTES INTERESSANTS A RESLATAR

2.1.- Expliqueu com està estructurada aquesta obra. Expliqueu que passa a cadascuna de les parts.

Està estructurada en tres parts, els capítols que componen les tres parts estan estructurats en nuclis de tres, cosa que dona la casualitat de que les parts son múltiples de tres. La primera part té divuit capítols, en aquesta primera part es forma la família, Salvador Valldaura i Teresa Goday es casen tenen una filla Sofia i compren una casa per viure on transcorrerà l'acció. Sofia es casa i tindrà dos nens i una filla adoptada d'un amant del seu marit. La segona part està estructurada en vint-i-un capítols, mor el petit de Sofia, Teresa es queda paralítica de les cames, es suïcida Maria i mor Eladi (marit de Sofia). La tercera part mor Teresa, Sofia Marxa al estranger i la casa es destruïda.

2.2.- Sabríeu fer el retrat psicològic dels personatges femenins principals. Teresa, Sofia, Maria i Armanda? Cal especifica l'evolució i canvi d'actituds d'aquest quatre personatges. Ajuda't amb exemples del llibre.

Teresa : És un personatge que el veiem evolucionar al llarg de tota la novel·la (se la podria considerar com la representant del món dels adults), comença ja com un personatge de classe alta, portant una doble vida ja que té un fill. Li agrada ser el centre d'atenció a tots els llocs (sobretot quan era jove). Quan realment se'n adona de que ja no és la senyora que era abans i perd les cames ja no evolucionarà més. La Teresa s'ha mort en vida, i viurà dels records, on ens afirmarà que es d'origen humil. És un personatge vital i sofisticat. També evolucionarà físicament << Estava esplèndida, amb la cintura de vespa... << Valldaura li mirà les pestanyes llargues i corbades, els cabells abundants de color castany (p.48)>> ja que ella mateixa << Li hauria agradat tocar-se el ventre que se li havia fet gros de menjar coses bones (p.231)>>, <<Havia envellit de manera laxa. Tot li penjava: les galtes, la sotabarba, la carn de sota dels braços... (p.232).

Sofia : La Sofia serà un personatge dels que sobreviurà al final de la destrucció familiar, es un personatge capaç de passar pàgina, però no oblida, és una nena molt consentida per el seu pare, la seva mare no se l'estima com ella espera. No és un personatge humil com la seva mare ja que ella es ja de classe alta i es un concepte que tindrà molt present. És una persona molt possessiva de les seves coses. Ella es descriu com una persona de cor sec, no deixa que els seus sentiments ni les seves emocions la dominin. És un personatge elegant << Aviat passarà la mamà, la mamà amb la cara de porcellana i els llavis humits, deixant una cua d'olor... (p.116)>>. El personatge de Sofia també envellaix, però d'una manera diferent a Teresa, aquest personatge viu el present dia a dia i per evitar el seu envelliment esta envoltada de cremes << La Sofia també s'anava fent vella però d'una manera diferent. Com a les mòmies, la pell se li arrapava als ossos. Havia viscut i vivia voltada de cremes (p. 232)>>.

Maria : La Maria, un personatge amb els mateixos orígens que la Teresa (se la podria

considerar com la representant del món dels infants). És una noia filla d'una amant del marit de Sofia. Una noia jove vital, cruel com el seu germà (Ramon) quant és petita, i marcada per dues coses: la mort del seu germà petit (Jaume) i per la seva mare (Sofia) una mare que ella desitja imitar en tot. Maria és una noia molt bonica, amb uns cabells llargs i castanys, amb uns llavis perfilats i un nasset com el de la seva mare (Lady Godiva). De petits ella i en Ramon van tenir una infància més aviat d'adults. Maria es traurà la vida al saber que el seu gran amor es en realitat el seu germà, ja que ells es pensen que no són familiars. Serà una mort d'amor, morirà clavada al llorer un arbre que simbolitza la mort i en la seva memòria el seu pare farà fer una llosa i la situarà sota del llorer el que farà que pugui viure eternament com un fantasma.

Armanda : El personatge de l'Armanda és un personatge totalment principal, l'autora el deixa dins de l'obra amb la sensació que es secundari ja que és una minyona. Aquesta minyona serà la que sabrà tots els secrets de la família, la que lligarà caps quant es trenca el mirall i la que protegirà la casa fins al final. L' Armanda està bojament enamorada de l'Eladi, mantindrà relacions amb ell, amb el consentiment de la seva esposa però un cop l'Armanda es comenci a envellir serà abandonada. És una dona senzilla que no té res més que la seva feina a la casa i la casa. Treballarà com a cuinera fins que al cap del temps serà la nova dona de les claus. Serà la minyona de la Teresa el qual la farà tornà més bondadosa estan al seu costat i tenint cura d'ella << L' Armanda s'havia tornat més grossa, ingènua, tota ella espirava bondat; se li deuria haver encomanada la seva mare (Teresa) de tant servir-la (p. 235)>>.

2.3.- Què vol dir el títol de l'obra Mirall trencat ? Busca'n exemples.

Al llarg de l'obra els personatges pateixen una sèrie de coses que mica en mica aniran component aquest mirall, al trencar-se el mirall hi ha un signe de destrucció del nucli familiar. El mirall se li trenca a l'Armanda el personatge clau de la novel·la, entrarà com a minyona però serà la única minyona que perduri a la casa, es la minyona que coneix més be les secrets de la família, i al trencar-se el mirall es quant els petits secrets de la família sembla que queden enllaçats i resolts per l' Armanda. Un mirall trencat també es símbol de mala sort, a partir del moment en que es trenca el mirall, les coses empitjoraran per moments, serà l'inici de la destrucció final.

2.4.- Fes una llista dels aspectes simbòlics més interessants de l'obra. Relaciona'ls amb els personatges las que simbolitzen.

Mirall trencat és una obra repleta de simbolismes. Per començar anirem de fora a dintre. El primer que ens trobem es una torre abandonada, la torre de Sant Gervasi, és una torre que adquireix un caràcter de personificació la veurem com una casa abandonada que serà al principi de tot una casa en plena esplendor durant la infància de Sofia i una casa que anirà camí cap a la decadència a partir del moment en que mor en Jaume fins la seva pròpia destrucció. El jardí d'aquesta magnífica torre estarà dividit en dues parts el món dels infants, un jardí salvatge sense cuidar, amb un petit estany amb una aigua estancada signe de mort i mal presagi on morirà en Jaume i un llorer danyat per una terrible tempesta de principis de la novel·la on morirà clavada Maria ja que és suïcidarà, el llorer també pot adquirir un símbol

de immortalitat (a pesar de que el danyes un llamp no morirà) que és com serà un fantasma immortal que habitarà en aquell Jardí, i una part no salvatge, molt arreglada on hi torbarem una gran diversitat de flors l'únic lloc on els adults sortiran al jardí, el seu món principal és la torre. Mercè Rodoreda té un molt bon record de les flors de quant era petita, en un detall, que es veurà reflectit en les seves obres com és en aquest cas. L'autora fa un paral·lelisme de personatges amb flors o plantes, Teresa la seva flor serà la rosa de color carn un signe d'humanitat, la rossa vermella un gran signe de passió és una flor que acompanyarà al notari Riera, la passió del seu amor amagat... Les violetes de la Bàrbara un color fosc serà un signe de mort que no només la simbolitzarà sinó que també, la relació entre Bàrbara i Valldaura, una flor que el marcarà fins la seva mort ja que Bàrbara es suïcidarà tirant-se a un riu (Torna aparèixer l'aigua al costat de la mort i es que l'aigua també serà un aspecte simbòlic de la mort, en forma de pluja Maria, en forma d'estanc Jaume, en forma de corrent, moviment Bàrbara). La relació que es pot simbolitzar amb les flors de cirerer es la primera de Teresa, la que l'ajudarà a accedir al món de l'alta burgesia. La relació entre Teresa i Valldaura serà simbolitzada per la flor de pomer encara que no es farà notar molt però que donarà fruit a un arbre amb una escorça molt dura i capaç de fer-ne tantes com faci falta per que no puguin accedir mai al seu cor sec, com farà Sofia. Altres coses simbòliques una perla gris, un regal que fa Teresa als seus amants, l'origen de la perla es molt finet, un granet de sorra que vigilat i protegit per una petxina que mica en mica li van donant forma, com els seus marits o amants i que finalment es converteix en una joia preciosa, i el símbol per excel·lència el mirall, un mirall sencer tota una història una vida amb coses d'un origen desconegut però quan es trenca es quant es desvelen tots els secrets de la nissaga familiar, amb la petita taranyina que ho observa tot, sent Maria la que ho veu, un mal presagi, es un petit anunci de la mort Bàrbara abans de morir es mira al mirall i el fa tapar, un avis de perill com el que serà la guerra, l'exili.

Apareixeran dos animalons, un ocell la tórtora anunciant una mort com serà la de Valldaura i la d'en Jaume i una rata que serà l'últim aspecte simbòlic que utilitzarà Rodoreda per tancar la seva obra de mirall trencat, una rata que no està i que esta veient com realment s'està destruint tot, s'està cremant tot, es finalitzarà per complert la nissaga.

2.5.- Per què podem afirmar que aquesta és una novel·la de final tancat.? Què simbolitza la rata que apareix al capítol XIII de la tercera part? Posa exemples.

Podem dir que és tracta d'una obra amb un únic final, és una saga familiar que acaba amb la destrucció. Presidida per tres generacions femenines que formaran un cercle perfectament tancat, Teresa, Sofia i Maria. Teresa un personatge madur i evolutiu que es queda en la seva maduresa, prefereix desaparèixer i que la gent la recordi com era, que no pas com es fa gran, Sofia un altre personatge evolutiu que el pas dels anys no impedirà que evolucioni així que arribarà fins al final i Maria la representat del món dels infants un personatge molt suggeridor i simbòlic dins de la novel·la que morirà purament jove i per donar completament destruïda la saga familiar a l'últim capítol apareix la figura de la rata simbòlica del final d'aquesta saga familiar, que s'ha quedat en la destrucció absoluta i en la mort.

2.6.- Com es l'estil i el llenguatge utilitzats en aquesta obra? Quines influències rep Mercè Rodoreda en aquesta obra?

L'estil utilitzat en aquesta obra, contemporània, per l'autora es un estil clar i directe, utilitza un narrador omniscient que segons li convé a l'autora el transforma en un narrador personatge. Es una obra escrita en prosa poètica, i per afavorir i facilitar aquesta prosa utilitza diferents recursos estilístics, els més importants les descripcions i el simbolisme. La novel·la esta estructurada en tres parts subdividides la primera part en divuit capítols, la segona part en vint-i-un i la tercera en tretze.

L'escriptora la llarg de la segona part l'estil que utilitza està compost per frases més complexes i llargues per tal de donar una importància més gran als fets externs i superficials de manera que siguin més profunds i íntims, per aconseguir-ho utilitzarà, una gran diversitat, d'adjectius. El pas del temps es psicològic, si l'acció no pateix una evolució es descriu ampliant el passat. En aquesta segona part es donarà molta importància als personatges i sobretot als seus sentiments i emocions tornant-los més humans, estaran marcats per la soledat del ésser humà, es tracta d'una novel·la psicològica amb la característica de que Mercè Rodoreda no la fa pròpiament com és aquest tipus de novel·la.

Duran la tercera part és dona pas a la fantasia i a les reflexions, apareix un món misteriós, un món del més enllà que es viu i que lluita contra la mort del la realitat, la casa està quedant destruïda. Amb aquesta barreja de realitats, altres móns records l'autora ens sotmet a una confusió. ¿ És un somni o és real? Una confusió que ve donada ja que tota l'obra ha estat escrita en passat fins al moment de la destrucció final de la casa junt amb l'acabament total de la nissaga.

2.7.- El llibre s'inicia amb una cita de l'escriptor francès Stendhal, i cadascuna de les part porten una cita de diferents autors anglosaxons. Comenta-les i indica'n el seu significat i quina importància tenen per a l'argument de cada punt.

Un roman: c'est miroir qu'on promène le long du chemin.

* Una novel·la és un mirall que ens passegem al llarg del camí.

El mirall dins de la novel·la és un símbol que ens dona per interpretar la vida, en aquest cas la novel·la es basa en el llarg camí que recorre una família, un mirall que un cop es trenca es poden apreciar els petits secrets com han ajudat a compondre el mirall, però un mirall es només un reflex, per tant la comparació que l'autor ens fa es del reflex de la nostre vida, que pot tenir les seves parts fictícies com les de les novel·les i també pot tenir les seves de veritables.

I honour you, Eliza, for keeping secret some things.

* T' honoro Elisa per mantenir en secret algunes coses

En aquesta petita introducció ja ens està dient de que anirà la primera part. Aquesta primera

part serà la presentació dels personatges i dels seus secrets, secrets que seran desvetllats quant es trenqui el mirall o si més no quant mica en mica la família s'anirà desfent.

Leave, O leave me to my sorrows!

* Deixa'm amb les meves penes

La segona part així com a la primera hi haurà una presentació de personatges amb els seus secrets, durant la segona ja seran les vivències i els problemes de la vida quotidiana que donaran lloc a "l'acció" de la novel·la i el gir cap a la decadència, morts, penes destrucció i indicis de la futura guerra.

But the time past is a time forgotten. We expect de rise of a new constellation.

* Però el temps passat es temps oblidat. Esperem el naixement d'una nova constel·lació.

En aquest cas podríem fer una comparació amb el personatge de Sofia, ella al inici dels mals temps decideix marxar a París, començar una vida nova, passar pàgina. Per deixar enrere el passat i per donar per finalitzada la nissaga la casa també serà destruïda, per tal de donar lloc a un bloc de pisos en aquest cas, una nova constel·lació.

3. L'AUTORA I EL SEU TEMPS. LA DATA DE COMPOSICIÓ

Mercè Rodoreda i Gurguí va néixer a Barcelona, al barri de Sant Gervasi de Cassoles, el 10 d'octubre de 1908. És coneguda sobretot com a novel·lista i contista, però va escriure també unes quantes obres dramàtiques i poesia lírica. La seva infantesa va ser solitària. D'una banda era filla única i de l'altra, no va relacionar-se amb infants de la seva edat perquè només va anar a l'escola entre els set i els deu anys.

Va créixer en un ambient de barri tranquil i envoltada de l'amor dels seus pares i sobretot, del seu avi, que li va saber inculcar la passió per la lectura i per les flors, aspectes que reflectirà després en la seva obra literària. La mort de l'avi, quan ella tenia dotze anys, va marcar la seva adolescència. Des d'aquest moment es dedica a aprendre a cosir i cuinar sense abandonar la lectura.

El 1928, es casa amb el seu oncle matern, catorze anys més gran que ella, Joan Gurguí, que havia marxat a Amèrica molt jove i en va tornar amb una certa fortuna econòmica el 1921. Tenia només vint anys. Aquest matrimoni, mai acceptat per ella, i al qual es veu abocada, i el naixement del seu únic fill, Jordi Gurguí, el 1929, es converteixen per a l'autora en una experiència traumàtica i, encara més, al final de la seva vida, quan ella mateixa, que sempre havia guardat zelosament el secret, es culplabilitza en cercles molt reduïts d'amics de la malaltia mental que afectaria al seu fill, a partir dels quaranta anys, i que el va obligar a ser internat a l'Institut Psiquiàtric Pere Mata de Reus.

Va ser a partir d'aquells fets de joventut que, a inicis dels anys trenta, Mercè Rodoreda tria la literatura com una alternativa d'evasió d'aquell entorn clos i decebedor que havia patit.

Va iniciar així una carrera de gran regularitat i de perfeccionament progressiu, que es manifesta en les col·laboracions als diaris i revistes de més prestigi d'aquells anys, generalment en forma de contes (Meridià, Mirador, Revista de Catalunya) i, també, amb la publicació de novel·les. En 1938 publica Aloma, q obté el premi Crexells, obra q rescriu i publica de nou en 1969.

Aquells van ser anys de molta activitat, durant els quals l'escriptora va treballar al Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya i va ser membre activa de la Institució de les Lletres Catalanes. També van ser anys viscuts intensament de la perspectiva sentimental. Ho palesa de la seva relació, potser platònica, amb el polític trotskista Andreu Nin i amb el novel·lista i promotor cultural Francesc Trabal.

Acabada la guerra escapa de Barcelona el 21 de Gener de 1939, deixant al seu home i al seu fill, exiliant-se per molts anys. S'instal·la amb altres escriptors catalans al Castell de Roissy-en-Brie, a vint-i-cinc quilòmetres de París. En aquell refugi d'exili, l'autora coneix a Armand Obiols. Encara que està casat i té una filla, inicien una relació amorosa i se'n van a viure a Bordeus i París.

Cap al 1946, després d'una etapa de dubtes i de malviure en l'àmbit afectiu, comença a escriure poesia lírica. Fa uns quants sonets que li donaran la idea per a un recull poètic que s'hauria de dir Món d' Ulisses. Nou d'aquests sonets es van publicar a la Revista, el 1947; a més, va guanyar la Flor Natural als Jocs Florals de Londres, el 1947, els de París, el 1948, i els de Montevideo, el 1949, on va ser proclamada Mestra en Gai Saber.

L'estabilitat econòmica li arriba amb la feina que Armand Obiols el 1954 com a traductor a l'organisme de les Nacions Unides, a Ginebra, i això propicia que Mercè Rodoreda entre en una enorme etapa de creativitat: recull els contes que tenia dispersos en diferents revistes de l'exili, n'hi afegeix d'inèdits i trenca el seu silenci de vint anys amb Vint-i-dos contes (1958), que obtindria el premi Víctor Català 1957, i redacta amb les novel·les Jardí vora el mar, La plaça del Diamant i La Mort i la Primavera. Envia les seves novel·les al premi de Sant Jordi, però són eliminades.

L'any 1966, li van atorgar, finalment, el premi de Sant Jordi per El Carrer de les Camèlies. Aquesta novel·la va rebre posteriorment dos premis més, el de la Crítica (1967) i el Ramon Llull (1969). Després vindrien La meva Cristina i altres contes (1967), Jardí vora el mar (1967) i la segona versió d' Aloma (1969).

Amb la mort sobtada, el 1971, d'Armand Obiols s'accentua la seua solitud a Ginebra (on vivia en un apartament davant del llac Léman) i, el 1972, en una estada a Romanyà de la Selva, decideix construir-hi un xalet i retornar a Catalunya. A Romanyà acabarà la novel·la Mirall trencat (1974), a la qual van seguir Semblava de seda i altres contes (1978), Tots els contes (1979), Viatges i flors (1980) i Quanta, quanta guerra (1980).

En aquesta etapa de retorn a Catalunya, va ser membre i Sòcia d'Honor de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i li va ser atorgat el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 1980. Afectada d'un càncer, declarat en molt poc de temps, va morir en una clínica de

Girona, el 13 d'abril de 1983, i va ser enterrada a Romanyà de la Selva. Va deixar com hereu de llegat literari l'Institut d'Estudis Catalans que posteriorment va crear la Fundació Mercè Rodoreda.

El 1985, l'escriptora Anna Murià va accedir a publicar la correspondència (Cartes a l'Anna Murià 1939-1956) que li havia adreçat Mercè Rodoreda des de la seva discreta existència a Llemotges, París, Bordeus i Ginebra i que desvetlla les dificultats i les angoixes de tota mena que va patir l'escriptora a l'exili i també alguns processos d'escriptura de les seves obres. El 1986 es va editar pòstumament la novel·la inacabada, La Mort i la Primavera.

Des de 1998 es convoca el premi "Mercè Rodoreda" de contes i narracions, en homenatge a l'autora. El conjunt de la seva obra es continua reeditant i traduint constantment.

3.1 MOVIMENT LITERARI

Amb el final de la guerra civil, l'any 1939, hom inaugura una nova etapa històrica que, des del primer moment, es caracteritza per una decidida voluntat política de les autoritats de règim franquista *d'espanyolització de les formes de vida i de cultura catalanes.

Entre 1939 i 1953, la situació de l'escriptor català vingué marcada per una sèrie de factors prou excepcionals. Sense cap possibilitat d'esdevenir un professional de la cultura en llengua catalana, mancat els mass media (diaris, revistes, ràdio, traduccions...).

És en el segle XX en que l'anomenada << novel·la psicològica >> assoleix el seu major prestigi. Un nou tipus de narrativa basada en l'anàlisi detallada dels sentiments dels protagonistes a través dels records que els provoquen els objectes i les sensacions. Així, intenta demostrar com és possible superar, a través dels records de la memòria, l'oblit causat pel pas inexorable del temps.

Aquest nou plantejament novel·líctic implica grans innovacions de caràcter formal, la primera de les quals trobaríem en el progressiu desplaçament del narrador, que tendeix a actuar cada vegada menys en el curs del relat i que, a vegades, és suplantat totalment per les reaccions i actituds dels personatges. La narració en primera persona, basada sovint en associacions d'idees i de sensacions, implicarà un nou trencament en el temps i culminarà en la tècnica del monòleg interior.

La narració en tercera persona sovint sembla desaparèixer-hi per donar pas a una expressió cada vegada més subjectiva del relat, que ens permet d'endinsar-nos en l'interior dels personatges, en els seus estats anímics, i, una vegada allí, observar les variacions de caràcter, l'evolució dels sentiments. El temps també comença a ser-hi tractat de manera innovadora. Podem observar com tot sovint es trenca el fil narratiu lineal a causa de la presència d'un objecte, una paraula o una sensació.

Fou al llarg dels anys 60 que s'obrí un moviment de revisió i d'obertura de tot el patrimoni cultural: hom intentà d'incorporar-hi algunes de les propostes literàries i culturals de l'Europa de postguerra.

L'autorització de traduir al català obres no publicades fins aleshores, fou decisiu per tal de fixar l'hàbit de lectura en català dels qui aspiraven a poder sortir del món localista a que estaven sotmesos mitjançant els llibres.

4. OPINIÓ

El tema de l'obra és un tema complicat, al mateix moment quotidià. És interessant pensar que sense adonar-nos realment la descripció dels personatges es molt detallada i ens dona gairebé el perfil d'un ésser humà. Els problemes que tenen les situacions en les que es troben, molt d'argument i intriga no en desperta gaire ja que es simplement la història d'una situació familiar. Els personatges estan molt ben triats i cal remarcar la figura femenina en tot moment per sobre de la masculina. La complexitat de les persones també es apreciable en aquesta novel·la ja que els personatges ficticis tenen un aire molt real. L'ambient des de el principi es una de les grans situacions que en tot moment ens permet imaginar que pot estar fent el personatge en els diferents llocs.

La meva opinió personal en vers a l'obra és; que és una obra magistral amb una estructura ben marcada, amb una descripció fabulós i amb una construccions d'uns personatges que està molt bé però hi ha estones en les que les abundants descripcions és fan pesades i que es poden resumir en poques línies i no moltes. El fer el treball ma ajudat a afavorir positivament la meva opinió sobre el llibre ja que he hagut de profunditzar i pensar més en el missatge subliminar que no pas amb el bla, bla, bla superficial del que ens parla al llarg de la novel·la, el conte exterior.